

Arrest

nr. 326 421 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in de stad Armenia, departement Quindio. U verhuisde enkele keren met uw moeder omwille van economische redenen, maar keerde uiteindelijk terug naar Armenia.

Uw problemen in Colombia zijn begonnen omstreeks één jaar voor uw vertrek. U vreest voor gedwongen rekrutering door leden van de ELN of de FARC in uw regio. U werd meer dan tien keer bedreigd door vier mannen van de groepering die zich bezighielden met drugshandel. Naast mondelinge dreigingen werden ook uw telefoon en spiegels van uw moto gestolen. Hierna besloot u om Colombia te verlaten. Sinds uw vertrek

uit Colombia kwamen de leden van de groepering nog enkele keren langs bij uw moeder in Armenia en vroegen om u.

U reisde legaal per vliegtuig op 4 december 2021 van Colombia naar Zwitserland, waar u één maand verbleef bij de familie van uw nicht. Nadien reisde u naar België en op 27 januari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart. Daarnaast legde u ook nog volgende kopieën van documenten voor: uw blanco strafblad en een krantenartikel over de situatie in de regio Armenia.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Uw verklaring een depressie te hebben omwille van uw persoonlijke omstandigheden is gedurende het persoonlijk onderhoud niet gestaafd met medische attesten (CGVS, p.8,11). Evenmin kan het CGVS uit uw verklaringen afleiden dat dit een negatieve impact heeft gehad op de antwoorden die u tijdens uw interview kon formuleren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. Het is ongeloofwaardig dat u één jaar lang belaagd en bedreigd werd door vier leden van de ELN of Farc.

1.1. U legt oppervlakkige verklaringen af over wie u precies vreest. U hierom gevraagd, komt u niet verder dan 'de mensen die u onder druk zetten'. Het is onlogisch dat u pas na vier keer aandringen twee namen noemt van uw belagers: A.(...) en B.(...) (CGVS, p.9). Hier later op teruggekomen, voegt u toe ook problemen te hebben met Kevin en Santiago (CGVS, p.12). Dat u naliet om dit spontaan te vertellen doet ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid, zeker aangezien deze personen aan de basis liggen van uw vertrek uit Colombia.

1.2. Na het bekijken van uw Facebookprofiel, dat u zelf liet zien gedurende het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.4), valt op dat u bevriend bent met één van uw belagers genaamd B.(...) R.(...) (Foto A) (CGVS, p.16). Hiernaar gepolst, is het opmerkelijk dat u allereerst vraagt of u met hem bevriend bent. U voegt hieraan toe het vriendschapsverzoek nooit geaccepteerd te hebben sinds u van account veranderd bent en stelt dat hoe minder u weet, hoe beter dat is (CGVS, p.17). Nochtans heeft u uw huidig Facebookprofiel getoond gedurende het interview (CGVS, p.18). U nogmaals geconfronteerd, zegt u dat het om een andere persoon gaat, maar dat er velen met dezelfde achternaam voorkomen (CGVS, p.17). Eveneens blijkt uit uw vriendenlijst dat ook A.(...), Santiago en Kevin hierin voorkomen. U bijvoorbeeld gevraagd wie A.(...) O.(...) R.(...) is, weet u dit niet (CGVS, p.17). Afgaande van de profielen blijken ze nochtans allemaal afkomstig uit Armenia, Quindio (Foto B). U slaagt er niet in om bovenstaande toevalligheden en onduidelijkheden uit te klaren.

1.3. U weet niet tot welke groep uw belagers horen, maar geeft aan te denken bij de ELN of FARC (CGVS, p.12). Evenmin heeft u in de periode van één jaar getracht om meer informatie hierover te vergaren (CGVS, p.12-13).

1.4. Het is onlogisch dat u ondanks de dreiging en vraag om rekrutering nog omging met deze mannen (CGVS, p.16). Dit staat haaks op uw vrees en ondermijnt de ernst van uw asielrelaas.

2. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn ongeloofwaardig.

2.1. U laat geen enkel bewijs na van de dreigingen en de vraag om rekrutering (CGVS, p.15). Bovendien zijn uw verklaringen over de beweerde feiten doorheen het persoonlijk onderhoud extreem vaag en ongedetailleerd.

2.2. Het is onaannemelijk dat u gedurende de periode van één jaar nooit veiligheidsmaatregelen hebt genomen (CGVS, p.17). Evenmin dat u nooit een klacht heeft ingediend, noch geprobeerd heeft om uw problemen op een manier op te lossen (CGVS, p.15). Uw verklaring dat de politie geen optie was, terwijl u deze instantie nooit om hulp heeft gevraagd, is onverenigbaar met uw nood aan bescherming. Zeker omdat er verwacht kan worden van iemand met ernstige problemen dat die in de eerste plaats een poging

onderneemt in het eigen land om een oplossing te vinden. Bovendien laat u geen enkel bewijs na van de diefstal en toenemende agressie naar u toe (CGVS, p.13).

2.3. Het is onlogisch dat u één jaar lang mondeling bedreigd werd, zonder dat u ooit effectief gerekruteerd werd (CGVS, p.13-14). U verklaart dat dit de manier van werken is en ze steeds agressiever worden. U meermaals gevraagd waarom ze geduldig één jaar wachten en er alsnog niets is gebeurd, antwoordt u voortdurend naast de kwestie, namelijk dat ze een soort schema hadden, dat ze mensen nodig hadden in de groepering opdat ze meer controle zouden krijgen, enzovoort (CGVS, p.14). Dit is echter geen verklaring voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

2.4. Uit uw verklaringen betreffende de diefstal kan niet afgeleid worden dat dit verband houdt met uw problemen. U verklaart dat een man u op de straat vroeg hoe laat het was, bij het bovenhalen van uw telefoon werd deze meegenomen en vluchtte de man weg. Uit niets blijkt dat dit gelinkt is aan de andere mondelingen dreigingen of vraag om rekrutering. Het feit dat u beweert deze man eens gezien te hebben met uw belagers is een louter blote bewering (CGVS, p.19-20).

2.5. Het is onlogisch dat u verklaart maar twee opties te hebben: het land ontvluchten of zich aansluiten bij de groepering. Zeker aangezien u reeds één jaar op dezelfde plaats bleef in Armenia en nooit op zoek ging naar een oplossing voor uw problemen in eigen land (CGVS, p.14,15). Ook het feit dat uw moeder tot op heden woonachtig is in hetzelfde huis, zonder noemenswaardige problemen te kennen (CGVS, p.5-6), is een laatste punt dat uw problemen ondermijnt.

3. De door u ingediende documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen in positieve zin kunnen veranderen (documenten toegevoegd aan administratief dossier).

3.1. Het door u neergelegde paspoort, identiteitskaart en rijbewijs verwijst louter naar uw identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

3.2. Uw blanco strafblad dat u één week voor uw persoonlijk onderhoud online aanvraag houdt geen verband met uw persoonlijke problemen. Hetzelfde geldt voor het krantenartikel over de regio Armenia. Dit verwijst louter naar gebeurtenissen in de regio (CGVS, p.7).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende

groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“1. Het is ongeloofwaardig dat u één jaar lang belaagd en bedreigd werd door vier leden van de ELN of Farc.

3.1. *U legt oppervlakkige verklaringen af over wie u precies vreest. U hierom gevraagd, komt u niet verder dan ‘de mensen die u onder druk zetten’. Het is onlogisch dat u pas na vier keer aandringen twee namen noemt van uw belagers: A.(...) en B.(...) (CGVS, p.9). Hier later op teruggekomen, voegt u toe ook problemen te hebben met Kevin en Santiago (CGVS, p.12). Dat u naliert om dit spontaan te vertellen doet ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid, zeker aangezien deze personen aan de basis liggen van uw vertrek uit Colombia.*

3.2. *Na het bekijken van uw Facebookprofiel, dat u zelf liet zien gedurende het persoonlijk onderhoud (CGVS,p.4), valt op dat u bevriend bent met één van uw belagers genaamd B.(...) R.(...) (Foto A) (CGVS, p.16). Hiernaar gepolst, is het opmerkelijk dat u allereerst vraagt of u met hem bevriend bent. (...)*

3.3. *U weet niet tot welke groep uw belagers horen, maar geeft aan te denken bij de ELN of FARC (CGVS, p.12). Evenmin heeft u in de periode van één jaar getracht om meer informatie hierover te vergaren (CGVS, p.12-13).*

3.4. *Het is onlogisch dat u ondanks de dreiging en vraag om rekrutering nog omging met deze mannen (CGVS,p.16). Dit staat haaks op uw vrees en ondermijnt de ernst van uw asielrelaas.*

2. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn ongeloofwaardig.

3.1. *U laat geen enkel bewijs na van de dreigingen en de vraag om rekrutering (CGVS, p.15). Bovendien zijn uw verklaringen over de beweerde feiten doorheen het persoonlijk onderhoud extreem vaag en ongedetailleerd.*

3.2. *Het is onaannemelijk dat u gedurende de periode van één jaar nooit veiligheidsmaatregelen hebt genomen (CGVS, p.17). Evenmin dat u nooit een klacht heeft ingediend, noch geprobeerd heeft om uw problemen op een manier op te lossen (CGVS, p.15). Uw verklaring dat de politie geen optie was, terwijl u deze instantie nooit om hulp heeft gevraagd, is onverenigbaar met uw nood aan bescherming. Zeker omdat er verwacht kan worden van iemand met ernstige problemen dat die in de eerste plaats een*

poging onderneemt in het eigen land om een oplossing te vinden. Bovendien laat u geen enkel bewijs na van de diefstal en toenemende agressie naar u toe (CGVS, p.13).

3.3. *Het is onlogisch dat u één jaar lang mondeling bedreigd werd, zonder dat u ooit effectief gerekruteerd werd (CGVS, p.13-14). U verklaart dat dit de manier van werken is en ze steeds agressiever worden. U meermaals gevraagd waarom ze geduldig één jaar wachten en er alsnog niets is gebeurd, antwoordt u voortdurend naast de kwestie, namelijk dat ze een soort schema hadden, dat ze mensen nodig hadden in de groepering opdat ze meer controle zouden krijgen, enzovoort (CGVS, p.14). Dit is echter geen verklaring voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

3.4. *Uit uw verklaringen betreffende de diefstal kan niet afgeleid worden dat dit verband houdt met uw problemen. U verklaart dat een man u op de straat vroeg hoe laat het was, bij het bovenhalen van uw telefoon werd deze meegenomen en vluchtte de man weg. Uit niets blijkt dat dit gelinkt is aan de andere mondelingen dreigingen of vraag om rekrutering. Het feit dat u beweert deze man eens gezien te hebben met uw belagers is een louter blote bewering (CGVS, p.19-20).*

3.5. *Het is onlogisch dat u verklaart maar twee opties te hebben: het land ontvluchten of zich aansluiten bij de groepering. Zeker aangezien u reeds één jaar op dezelfde plaats bleef in Armenia en nooit op zoek ging naar een oplossing voor uw problemen in eigen land (CGVS, p.14,15). Ook het feit dat uw moeder tot op heden woonachtig is in hetzelfde huis, zonder noemenswaardige problemen te kennen (CGVS, p.5-6), is een laatste punt dat uw problemen ondermijnt.*

3. De door u ingediende documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen in positieve zin kunnen veranderen (documenten toegevoegd aan administratief dossier).

3.1. *Het door u neergelegde paspoort, identiteitskaart en rijbewijs verwijst louter naar uw identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.*

3.2. *Uw blanco strafblad dat u één week voor uw persoonlijk onderhoud online aanvraag houdt geen verband met uw persoonlijke problemen. Hetzelfde geldt voor het krantenartikel over de regio Armenia. Dit verwijst louter naar gebeurtenissen in de regio (CGVS, p.7).*

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aan toont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn nood aan internationale bescherming aantonen.

Verzoeker acht het vooreerst begrijpelijk dat hij pas na vier keer aandringen twee namen noemt van zijn belagers aangezien verzoeker aanvankelijk niet door had dat de protection officer van hem verwachtte dat hij namen zou noemen. Verzoeker stelt dat wanneer de protection officer specifiek naar de namen vraagt, hij deze zonder problemen heeft weergegeven. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij hierdoor een subjectieve beoordeling heeft gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker specifiek gevraagd werd "wie" hij "precies" vreest in Colombia (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en hij hierbij niet verder kwam dan "die mensen". Wanneer hij erop wordt gewezen dat het met de enkele verwijzing naar "die mensen" nog niet duidelijk is wie hij precies vreest, biedt hij nog steeds geen concreet antwoord en beperkt zich tot louter tot de aanduiding "de groep van microtraffic" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Pas wanneer er opnieuw gevraagd wordt specifiek te zijn en gevraagd wordt namen van de mensen en groeperingen te noemen, komt verzoeker niet verder dan "verschillende mensen. Bijvoorbeeld A.(...) en B.(...)", en geeft hij hierbij geen enkele achternaam noch een naam van een groepering, meer nog verzoeker stelt zelfs dat deze twee genoemde personen zijn vrienden zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Indien zijn beweerde belagers A. en B., die hij zelf aanmerkt als vrienden, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker deze namen niet meteen bij aanvang gaf en zich hulde in vage omschrijvingen niettegenstaande duidelijk werd gevraagd wie hij “precies” vreesde. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat hij cognitief niet bij machte is de inhoud en draagwijdte van de hem gestelde vragen te begrijpen. Van verzoeker kan in de gegeven omstandigheden dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij wanneer hem de vraag wordt gesteld naar wie hij precies vreest hij hierop onmiddellijk een duidelijk en precies antwoord kan geven in plaats van zich te hullen in vage omschrijvingen. Zelfs wanneer de vraag werd herhaald en hem uitdrukkelijk gevraagd werd om specifieker te zijn in zijn antwoord naar wie hij precies vreest, blijft hij aan de oppervlakte. Verzoeker kan thans dan ook niet overtuigen met de stelling dat hij niet doorhad dat de protection officer van hem verwachtte dat hij namen zou noemen. Overigens blijft hij wanneer hij dan uiteindelijk namen noemt opnieuw aan de vlakte gezien hij enkel twee voornamen noemt en geen enkele naam van de groepering waartoe deze belagers zouden behoren geeft, hetgeen redelijkerwijs niet aannemelijk is te meer verzoeker deze aanmerkt als vrienden.

Verzoeker geeft verder aan dat hij bewust niet uitgezocht heeft tot welke groepering zijn belagers behoren omdat ze dan zouden kunnen denken dat hij voor de autoriteiten of een andere gewapende groepering werkt. Verzoeker meent bovendien dat ze hem enkel informatie zouden verschaffen indien hij zich bij hen zou aansluiten en aangezien hij zich nooit bij hen heeft aangesloten, het logisch is dat hij niet meer informatie heeft. Ook dit betoog overtuigt niet. Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat de personen die hij vreest zijn vrienden zijn en dat B. zelfs een vriend van de wijk was. In dergelijke omstandigheden kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker weet tot welke groepering deze personen behoren en voor welke groepering hij gerekruteerd zou worden. Verzoeker verwijst in die zin ook naar “*mannen die vaak op de hoek van de straat stonden en altijd gewapend waren*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Indien dit de omstandigheden waren waarin hij leefde in de wijk en de mannen die hieraan gelinkt waren zijn vrienden waren, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet zou weten tot welke groepering zij zouden behoren en hij zou worden gerekruteerd. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben en hij zelfs aanmerkt als vrienden, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Verzoeker geeft verder aan dat hij deze mannen aan het lijntje hield om hun niet tegen de borst te stoten, doch de Raad acht dit niet geloofwaardig in de door verzoeker geschetste omstandigheden waarin hij bedreigd werd. Hij werd immers gedurende één jaar lang bedreigd en nam nooit enige valabele veiligheidsmaatregel.

Waar hij in het verzoekschrift stelt wel voorzorgsmaatregelen te hebben genomen en andere routes te hebben genomen om zijn belagers te ontwijken, kan niet volstaan. Verzoeker zegt zelf dat dit moeilijk was gezien zij in dezelfde wijk als hijzelf woonden en veel tijd op straat doorbrachten. In dergelijke omstandigheden kon dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een andere oplossing zou bedenken dan enkel van route veranderen indien hij daadwerkelijk in de door hem aangegeven mate zou zijn bedreigd.

Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende een jaar lang bedreigd werd zonder dat hij effectief gerekruteerd werd. De stelling dat hij telkens zei dat hij erover zou nadenken om deze mannen min of meer te vriend te houden en geen andere stappen ondernam, acht de Raad in de door verzoeker geschetste omstandigheden dan ook niet geloofwaardig.

Het kan niet volstaan om naar algemene informatie omtrent corruptie binnen de politie, het overbelaste en inefficiënte rechtssysteem te verwijzen en rekrutering door de leden van ELN of de FARC om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoeker komt voorts niet verder dan het herhalen van zijn verklaring dat hij de persoon die hem heeft bestolen eens heeft gezien met zijn belagers, hetgeen zoals de verwerende partij terecht vaststelt niet meer dan een blote bewering is.

Voor zover doorheen het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de redenering van verweerster subjectief vindt, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen

persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd

goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF